

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

2

2015

39 Kč / 1,60 €

John Lennox:

O stáří Země
vůbec nejde /8

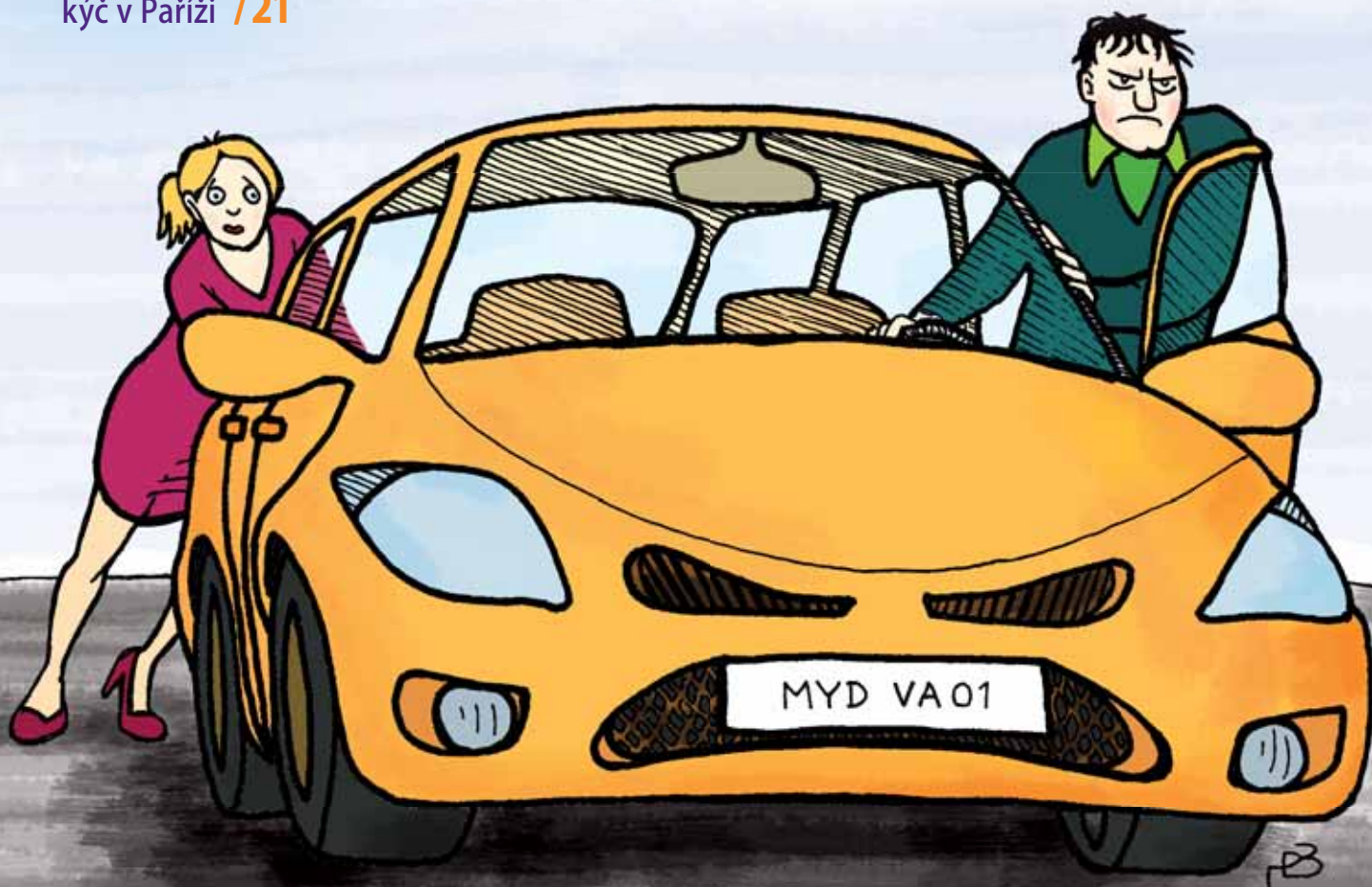
**Hlas mi řekl,
ať skočím
z okna**

svědectví /19

**Charlie Hebdo,
islám a my**

Postmoderní
kýč v Paříži /21

Restart manželství

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 **Oč dnes usilovat** Dan Drápal

ze života církve

- 6 **Milost řící vše** Tomáš Dittrich
6 **Zkušenosti z výchovy dětí** Jaro a Marta Křivohlaví
7 **Táta „travňáků“** D. Kenningová, A. Plachý, H. Kameníková, J. Kenning

rozhovor

- 8 **Na Oxfordu jsou rádi, že přednáším o víře** John Lennox
10 **Matylda aneb John Lennox o limitech vědy** Pavel Kasík

téma: Restart manželství

- 12 **Vztah ve zkoušce** Pavel Raus
13 **Prošli jsme ohněm** anketa
15 **Nová milost?** Lubomír Ondráček
16 **Osm praktických tipů, jak obnovit manželskou lásku** Milena Mikulková

můj příběh

- 18 **Tu noc jsem spálila svou masku** Lucie Švábová
19 **Myslel jsem si, že zvládnu nemožné** Stanislav Pospíšil

pokoj s Izraelem

- 20 **Jde na Blízkém východě o „náboženský konflikt“?** Ulrich W. Sahn

stvoření

- 22 **Sedm dní, které dělí svět** Josef Potoček

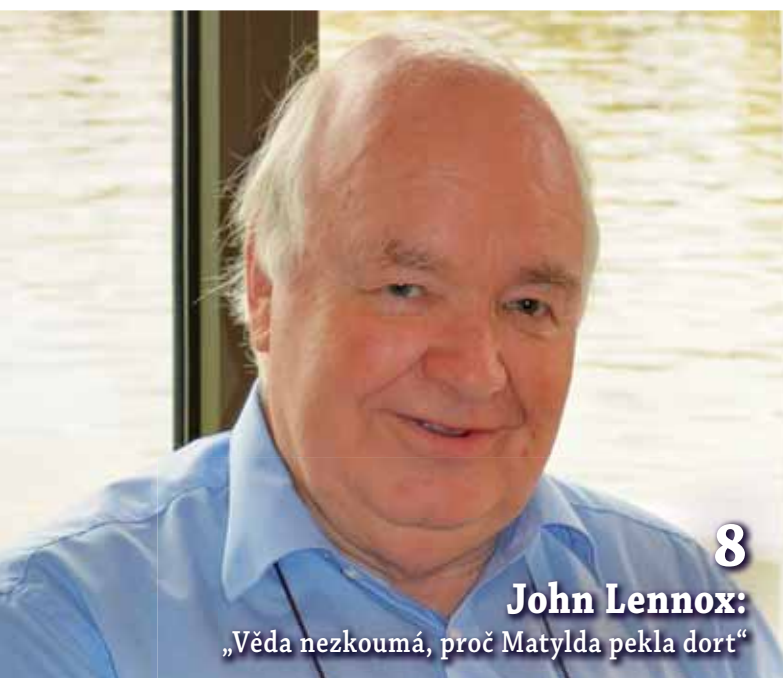
z příštího čísla

■ téma: křesťanská péče o závislé

- Je závislost nemoc, nebo hřích?
- Probuzení mezi narkomany v Rusku
- Jak vyléčeným, kteří uvěřili, pomoci, aby se zapojili do církve?

6
Jaro Křivohlavý
odešel domů

8
John Lennox:
„Věda nezkoumá, proč Matylda pekla dort“

12
Praktické tipy, jak obnovit lásku
Manželství potřebuje údržbu

18
Spálila jsem svou masku
svědectví

ŽIVOT VÍRY

ročník 26 / únor 2015
cena 39 Kč / 1,60 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,
Ing. arch. Kateřina Hodcová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdílová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu predplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamační na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zrakově postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registровано: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka **rádkové** i **plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>
Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

když se ohlédnu na to, jak se křesťané v českých médiích projevovali kolem Vánoc a Nového roku nebo v době nedávného atentátu na redakci francouzského satirického časopisu, vidím dlouhodobější tendenci.

Jako by nevěřícím říkali: „Trváme na základních principech otevřené společnosti, především na svobodě projevu, na lidských právech, ale také na vzájemném respektu náboženství a kultur i na hledání cest společného soužití. Nejsme sektáři, patříme do 21. století. Možná je mezi námi méně rozvedených a snad krademe méně, než je v české společnosti obvyklé, ale jinak jsme v podstatě jako vy. Můžete se s námi bez obav kamarádit. Naše křesťanství se projevuje hlavně v tom, že nikomu neškodíme, ale že naopak poskytujeme sociální služby a jsme aktivní při humanitární pomoci.“

To všechno je nesporně dobré. Problém vidím v tom, že jde o věci, které nejsou specificky křesťanské. Pokud se křesťané prezentují jako nositelé liberálních idejí, které momentálně utvářejí naši západní kulturu a myšlení, musí mít nekřesťané (ale i křesťané) zmatek.

Když mluvím na kurzech Alfa nebo na kurzu o základech křesťanství, vždy znovu narážím na to, že lidé mají mlhavé představy o hříchu. Hřích je ale safraportsky důležitá veličina. Nepochopit, o co jde, člověku zatarasuje cestu k tomu, aby si na křesťanství mohl sáhnout. Když nevíme, že potřebujeme záchranu, nepotřebujeme ani Záchranáře. Křesťanství pak nabízí záchranu, kterou lidé nepotřebují (nebo si myslí, že ji nepotřebují). Možná kradou nebo se rozvádějí trochu víc než křesťané, ale jinak podobně jako oni hlasují pro nejlepší ideály lidství.

Spásu bychom potřebovali, kdyby byl hřích opravdu tak strašný, že by nás ničil a kdyby měl moc nás zničit úplně. Přitom naše zkušenost s naším vlastním hříchem je jiná: My své pohnutky ke konkrétnímu hříchu dokážeme pochopit. Když jsme zhrěšili neúmyslně, a tak to bývá nejčastěji, omlouváme se tím spíš. Kromě toho víme, že ani lidé kolem nejsou bez hříchů. Jsme prostě všichni na stejné lodi a se hříchem se holt musíme smířit a nějak se s ním už vyrovnáme.

Jak se dovíme, že hřích je opravdu špatný? O co opřít představu, že s hříchem je to smrtelně vážné? Přitom i s touto ničivou, hluboce a nepochopitelně zlou stránkou hříchu máme zkušenost skoro všichni: když někdo ublíží nám nebo našim blízkým. Najednou nemáme tendenci škůdce pochopit ani omlouvat. Musíme si dávat pozor, abychom je nezačali nenávidět, a to i tam, kde to sice bolelo, ale bylo to neúmyslné. Potřebujeme se poprat o to, abychom jim odpustili.

Někdo se dokonce odpustit zranivšímu nepodaří, a to se týká i křesťanů. Neodpustit není zdravé nasměrování života, ale setkávám se s tím – tak hřích bolí, tak destruktivní je. Najednou člověk hrůzu hříchu vnímat dokáže. Vnímat ano, ale nikoli pochopit. To, že je někdo tak zlý, se pochopit nedá. Reakcí může být buď odpuštění, nebo nenávisť.

Hřích je zásadně věcí vztahu. Hřích, který by se netýkal někoho druhého – buď člověka, nebo jen Boha, neexistuje. A právě ve vztahu můžeme pochopit, jak je hřích závažný. Něco, co by normálně hříchem nebylo, se hříchem stává

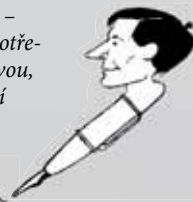
Jak víš, že je hřích smrtící?

teprve ve vztahu. Nerad se myji příliš horkou vodou. Proto si na sprchování, ale i přes den na kotli nastavuji příhodnou teplotu. Vím, že tři členové naší rodiny vodu „mé“ teploty nemají rádi. To, že si na sprchování nastavím vodu s nižší teplotou, než jaké dává přednost někdo jiný, hřích určitě není. Přesto se druzí u nás někdy i rozčílí, když na ně ve vaně vytéká voda té nejlepší teploty (podle mého gusta). Kdybych doma bydlel sám, žádný problém by nevznikal. Teprve v předivě vztahů se správný krok může stát bezohledností. Hříchem něco není, jen pokud tím někoho netrápím, pokud tím někomu nevyšlu zprávu, že mě nezajímá to, jaké má poví, pokud z toho někdo nevyčte přezíravost. A už to v něm budi poví nenávisť.

Hřích je však předně věcí našeho vztahu s Bohem. Teplotu vody bych si určoval podle svého podobně jako bych si jen podle sebe určoval i všechno ostatní. To taky jako lidé zhusta děláme, a to je jádrem hříchu. Pokud nerespektuji svého Stvořitele, je to on, kdo mě překvapuje svou reakcí. To, co je a co není dobré, se ukáže jen ve vztahu, kde pravidla položil on, a to hned na začátku.

Zdrojem informací o zhoubnosti hříchu není jen to, když nám nebo našim milým udělá někdo něco zlého. To je jen dramatický dotyk zkušenosti a bezohlednosti, srovává chuť zla, kde nám zůstává jen prožitek, se kterým se vypořádáme buď dobře, nebo špatně. Zdrojem zprávy o hříchu je reakce našeho partnera ve vztahu, reakce Boha. Když s ním máme společenství, dává nám někdy na naši vlastní kůži prožít, co si o našem zlem jednáni myslí. Bývám překvapen, proč je popuzený. Někdy nechápu, proč mu zrovna taková „malíčkovost“ tolik vadí. Někdy (výjimečně) dokonce ani nevím, co mu vadí, a musím se ho, když prožiju jeho zklamání či hněv, ptát, co jsem vlastně udělal zlého.

Ale Bůh dává i objektivní zprávu, čerou na bílém. Ta je k dispozici předem, zapsaná v jeho slově. Bible je nejpřesnější a nejsoubornější informací o hříchu, kterou tady na zemi máme k dispozici. Pozor, není to inventář hříchů ani jejich úplný výčet – tak se s Bibli pracovat nedá; něco jednou je, a jindy není hříchem. Shrnutím biblické zprávy je, že mzdou za hřích je smrt. Tam bude pláč a skřípění zubů. Tam červ neumírá a plamen věčně pálí. Že je hřích takhle ničivý, by mě vůbec nenapadlo, ale protože to říká Pán Bůh, nezbyvá mi než mu věřit. Tady začíná cesta k Zachránci – poznáním toho, jak moc záchranu potřebuju. Tady začíná Ježíš se svou zprávou, o co v křesťanství jde: „Učiňte pokání a věřte evangelium“, nikoli jen „Věřte evangelium“.

Tomáš Dittrich

Oč dnes usilovat

Dan Drápal

Když bylo našemu Benovi dvanáct let, našel v knihovně na chalupě malou komiksovou evangelizační brožurku s názvem „To byl tvůj život“. V několika jednoduchých obrázcích v ní byl vylíčen příběh člověka, který projde životem, aniž si položí otázku, proč tu vlastně je, a nakonec se – pro sebe velmi překvapivě – ocitne na Božím soudu. Když Ben tu brožurku přečetl, zbledl a řekl: „Tohle by si měl přečíst každý.“ Od té doby se začal k Bohu přibližovat a dnes, kdy je mu osmnáct, Bohu celým srdcem slouží.

Mně je pětadesát, a když si jdu koupit nějaký „předmět dlouhodobé spotřeby“, tak mě napadne, že tato věc mě bude provázet do konce

mého života. A někdy, když při úklidu беру něco do ruky, vytane mi na mysl otázka, zda to budu ještě někdy potřebovat. Kupování nových věcí či dokonce hromadění majetku či peněz pro mě nemá žádný smysl.

Přitom se považuji za velmi šťastného člověka. Když se mě někdo zeptá „Jak se máš?“, odpovídám zpravidla, že naprosto skvěle. A někdy se za tu odpověď až trochu stydím. Žijeme v době, kdy má mnoho lidí ve zvyku si stěžovat. Být spokojený jako by bylo téměř neslušné.

Co k životu vlastně potřebuji? To se odvíjí od toho, kdo vlastně jsem. A já jsem radostný Boží syn a také Boží služebník. Služba spočívá v šíření Božího království. Věřím, že mě Bůh povolal, abych psal. K tomu potřebuji především počítač a tiskárnu. Nepotřebuji k tomu drahé auto. Nepotřebuji k tomu hodinky za třináct tisíc. Nepotřebuji k tomu palác. Dále

jsem povolán k tomu, abych potěšoval smutné lidi a ukazoval jim cestu k Bohu. K tomu nepotřebuji ani ten počítač s tiskárnou. Hodí se mi mobil.

Kým jsme a budeme

Jsem rád, že se Ben stal radostným Božím synem. Já jsem byl v jeho věku beznadějný svěvolník, rmoutící své rodiče a marně dumající, proč tu vlastně jsem. S Bohem jsem začal chodit mnohem později. Ale teď už je to dlouho a myslím, že Boha znám. A vím, že každý člověk je úžasný Boží dar. Každého člověka si vážím, s každým bych si rád porozuměl, o každém vím, že do něj Bůh vložil nějaký potenciál. Každý člověk ve svém životě uskutečňuje buď Boží plán, nebo plán Božího nepřítele. Ale Bůh není nepřítelem svých lidských nepřátel – snaží se je získat na svou stranu. Proto se o to snažím i já.

Pod vlivem Leanne Payneové mám i ve svém modlitebním seznamu rubriku „milovaní nepřátelé“. Modlím se za ty, kteří mě nemají rádi, kteří mi nerozumí. Víím, že Bůh je má rád – a že

krátce

◆ **Medical Help Ghana 2014.** V říjnu se uskutečnil druhý misijní výjezd českých zdravotníků do Ghany, který organizovala OM ČR. K čtyřčlennému českému týmu se v ghanském městě Kumasi připojil místní zdravotnický personál a pracovníci OM Ghana. Skupina se přesunula na sever země, kde žijí a ekonomicky, fyzicky i duchovně strádají silně muslimské komunity. Místní přijali zdravotní pomoc s velikou vděčností a pozorně naslouchali evangeliu. Účinnou zdravotní pomoc obdrželo přes 2000 lidí a k následování Ježíše se rozhodlo přes 500 lidí. Následná péče bude zajišťována místními křesťany za podpory OM Ghana.

◆ **Vinesong v českém vězení.** Během svého listopadového českého turné koncertovala britská skupina Vinesong i ve dvou věznicích. Koncertu v Kynšperku nad Ohří se zúčastnila stovka vězňů. Kaplan Jaroslav Šašek o svých dojmech napsal: „Vystoupení skupiny se vyznačovalo vřelostí, nadšením, perfektně sevcivnými vokály a přirozenou muzikalností. Všichni překvapilo, jak dobrá může být čeština Britů, kteří jí jistě běžně nehovoří.“

Vinesong ve věznici v Kynšperku

V Kynšperku před koncertem pomáhali stěhovat aparaturu vězni (v některých věznicích to nebylo povoleno). Poté, co vedoucí Vinesongu John Watson na závěr

koncertu poděkoval přítomným za účast, vypadly pojistky. Celá aparatura byla totiž napojena na jedinou zásuvku v místnosti. „Pán to tak záračně držel, že proud vypadl až po koncertu,“ komentovala tuto zvláštní souhru okolností tajemnice KMS Hana Pospíšilová.

Kaplan vinařické věznice Jan Kočnar do kanceláře KMS napsal: „Právě mě na schodech zastavil jeden vězeň a velmi si vystoupení Vinesongu pochvaloval. Říkal, že něco takového ještě nezažil a že to říkají i jiní vězni. A že se také modlí.“

◆ **Hradec plný lampionů.** Sbor KC Sion uspořádal 8. 11. v Hradci Králové průvod s názvem Město plné lampionů. Trasa s hudebními a světelnými efekty provedla účastníky biblickým příběhem,

tentokrát o Danielovi v babylonské říši. Na závěr, u budovy KC Sion v Malšovicích, čekalo na účastníky rozuzlení příběhu, písničky a ohňostroj.

První takový průvod se konal v roce 2003. Postupně se z něj stala jedna z nejvyhledávanějších akcí KC. Letos se jí zúčastnilo přes 4500 lidí. Do příprav i průběhu se zapojily desítky dobrovolníků a také studenti a žáci škol, které KC Sion provozuje. Akce probíhala pod záštitou ministerstva školství a města Hradce Králové.

◆ **Křesťanské festivaly 2015.** Aliance křesťanských festivalů je neformální ekumenické sdružení organizátorů křesťanských festivalů, které působí od roku 2010. 28.–29. 11. se v Jihlavě konalo šesté setkání AKF. Zastoupeno bylo 10 festivalů: Festival pod věží, Festival za zdí, Kefasfest, Kristfest, Náměšťfest, Otevřeno Jimramov, SheepFest, Slezská lilie, United a Vox. Hostitelem setkání byl festival Náměšťfest.

Předsedou AKF byl zvolen Jiří Jína (SheepFest). Mistopředsedou se stal Martin Menšík (festival Slezská lilie). Termíny a informace o letošních festivalech jsou na www.aliancefestivalu.cz.

◆ **ČEA psala ministru vnitra.** Před Vánoci oslovila ČEA ministra vnitra Milana Chovance. Otevřeným dopisem ho její tajemník Jiří Unger vyzval, aby se Česko nebránilo přijímat syrské válečné uprchlíky. „Mnozí se nemají kam vrátit, jejich majetky byly buď zničeny, nebo rozkradeny a perspektiva zlepšení jejich bezpečnostní situace se nelepší. To se týká především křesťanského obyvatelstva, které se stalo terčem záměrného a systematického násilí,“ stojí v dopise. Unger ministru připomíná, že příběh o Kristově narození, který je hlavním tématem vánočních svátků, je také příběhem o uprchlících.

„Právě v tomto čase chceme jménem ČEA vystoupit s touto vánoční výzvou

a vyjádřit svou podporu myšlence přijetí syrských uprchlíků v naší dnes bezpečné a svobodné zemi a ochotu nést svůj díl zodpovědnosti za jejich úspěšnou integraci. Můžeme tak jako občané České republiky poskytnout to, co bylo dopřáno mnohým našim uprchlíkům v období komunistického režimu. Není-li náš stát v tuto chvíli schopen ujmout se tisíců, otevře dveře alespoň stovkám potřebných lidí,“ stojí ve výzvě.

Počátkem ledna bylo rozhodnuto, že ČR přijme 70 syrských utečenců.

◆ **Taizé v Praze – Pouť důvěry.**

Týden na přelomu letopočtu se v Praze sešlo na 30 tisíc mladých lidí z desítek evropských zemí i z mnoha států světa. Akce na pozvání řeholníků z ekumenické komunity v Taizé se koná každý rok v jiném městě. Do Prahy se vrátila po 24 letech. Bezplatné ubytování účastníkům poskytli lidé i společenství v Praze. Pětidenní program byl perfektně připraven, což vypovídá o velké péči a zkušenostech organizátorů.

Setkání nazvanému „Pout' důvěry“ rozumím jako touze prolnout město chystající se k silvestrovským orgiím (s následnou kocovinou) ve zcela opačném duchu: pokojem a ztišením. Místo hýřivého požitkářství přebohatého města nabídnout

Znám řadu nešťastných lidí – a některým z nich nezvedám telefon.

dokud chodíme po této zemi, je zde naděje na smíření.

Každý z nás má několik rolí – máme nějaké povolání, jsme manželé či manželky, otcové či matky, dědečkové či babičky, jsme členové místního sboru, máme partu přátel. Pokud žijeme s Bohem, pak v hrubých obrysech víme, jak se na té či oné rovině nasadit. Snažím se být dobrým otcem a dobrým dědečkem. Snažím se být platným členem sboru. Chce to trochu přemýšlení a plánování. Jsem také dalek tvrzení, že všechno dělám dobře. U dětí jsem toho spoustu pokazil – a nejen u nich. Nicméně i když toho spoustu pokazíme, nemusíme podléhat zoufalství, protože Bůh je dobrý. Boha lze začít hledat odkudkoli – jsme-li ochotni činit pokání.

Kolem nás je plno zla. V současnosti si lámu hlavu, jak pomoci křesťanům na Blízkém

dám telefon. Ne proto, že bych je neměl rád. Víím, že Bůh je má rád, přestože si v některých případech za své neštěstí mohou sami. Dobrých skutků, do nichž můžeme vstupovat, je mnohem více, než kolik máme k dispozici času. A čas – to je pro mě ta nejzávažnější komodita. Víím, že nejsem spasitel světa – proto ty telefony nezvedám. Vůči svým dětem, vnoučatům a nejbližším přátelům mám určité povinnosti. (Nechci ale, abyste z toho usoudili, že se třeba vnoučatům věnuji „jen z povinnosti“.) Prostě se v životě musíme rozhodovat.

Komu Bůh může dát víc

V čem vidím tajemství spokojeného a naplněného života? Dnes dopoledne jsem se pokusil si to definovat: *Snažím se být všem lidem*

východě. Znáím řadu nešťastných lidí, někteří z nich znají číslo mého mobilu – a já některým z nich nezve-

srozumitelný, ale žít tak, jako by můj život měl jediného diváka. Jak tušíte, tím divákem je Bůh. Jen na něm opravdu záleží. Lidé mohou mít o mě různé mínění, a mně pochopitelně záleží na tom, aby bylo dobré – protože jim chci být srozumitelný. Ale mínění druhých mě neurčuje, nebo se o to alespoň snažím.

Oč usilovat v postmoderní době? O více majetku? O nejnovější iPad? O lidskou slávu? Kdepak. Děkujeme Bohu, že žijeme v době, v níž je život poměrně jednoduchý. V naší zemi je jen málo lidí, kteří musí pracovat v otročských podmínkách šestnáct hodin denně. Co se týče potravin, nejsme závislí na tom, zda bude tento rok dostatek srážek. Máme možnosti, o jakých se v jiných dobách lidem ani nesnilo. K čemu ty své mobily využijeme? Můžeme je použít k tomu, abychom někoho potěšili a povzbudili. (Aspoň budu mít méně práce.) A budme vděční. V jistém smyslu může Bůh dát víc jenom těm, kteří vědí, kolik toho už dostali.

ThMgr. Dan Drápal je překladatel a publicista.

chudobu a prostotu. A také dát Pražanům příležitost pohostit zástupy poutníků, kteří dorazili bez peněz, jen se spacáky. Nezaregistroval jsem jedinou negativní reakci v médiích ani u ubytovávajících. Věřím, že se mise podařila. Za rok se mladí chystají do španělské Valencie.

◆ **Televizní poselství Taizé.** Vrcholem ekumenické „Pouti důvěry“ svolané komunitou Taizé do Prahy byl televizní přenos bohoslužby z katedrály svatého Víta na počátku nového roku. Pod historickými klenbami se při této příležitosti sešli vedoucí u nás působících církví.

Bratr Alois

Setkání moderovali pražský arcibiskup Dominik Duka a předseda ERC Daniel Fajfr. Ke slovu se dostali i další představitelé protestantských církví, např. v rámci tradičních ekumenických modliteb, kde z obvyklého běhu vybočila přímluva biskupa JB Jana Klase za pronásledované křesťany v Číně.

Hlavními důrazy komunity Taizé jsou smíření, pokoj a jednota. V ryzí podobě zazněly v desetiminutovém kázání vedoucího komunity, bratra Aloise, které s pokorou přenesl česky. „Rozdíl mezi křesťany tu budou vždycky, ale neměli bychom se vrátit ke své identitě ve křtu, kterou máme

společnou?“ pověděl bratr Alois a připomněl, že není nutné mít jednotu v teologických otázkách. Do souvislosti s jednotou překvapivě uvedl Mistra Jana Husa, o němž pověděl, že „jeho osobnost byla tak čestná, že nás všechny vede k lítosti a k vzájemnému smíření“.

Vyjádřil touhu po společných modlitbách, která na ekumenických setkáních není nic nového, ale dovolil si přinést i dvě opravdu smělé myšlenky, které ve vzájemné kombinaci těžko kdy potkat pohromadě. Až neskutečně zněla jeho výzva k přijetí papežského vedení: „Opatrování jednoty na obecné rovině je tradičně spojeno s římským biskupem. Nemohl by být přijat jako služebník, který bdí nad bratry a sestrami v jejich obrovské různosti?“ Kromě toho ale vznesl otázník nad římskokatolickým nárokováním výsadního práva na vysluhování Památky Páně a římské katoliky s pokorou, ale i jednoznačností vyzval k „větší eucharistické pohostinnosti“.

Poselství Taizé je hluboké, poctivé, zásadové, kryté dějinami komunity i životy jejích členů. Vážím si ho přesto, že nesdílím biblický základ jejich představy o jednotě. Nechyběly jenné výzvy k pokání církvi přinášené se skutečnou pokorou. Chyběla ale výzva k základnímu pokání, radikálnímu rozchodu se hříchem a k přijetí Krista, kterou podle mě televizní diváci i mnozí přítomní v katedrále potřebovali slyšet především.

Posledních deset minut přenosu bylo věnováno společnému zpěvu, při němž si všichni účastníci vzájemně zapalovali svíce. Krásný symbol, který bez poselství Kristova evangelia žel zůstal jen kulisu.

◆ **České církve k teroristickým útokům.** Předseda ČBK kardinál Dominik Duka, předseda ERC Daniel Fajfr a předseda Federace židovských obcí v ČR Petr

Papoušek reagovali na zavraždění členů redakce pařížského satirického listu Charlie Hebdo se šestidenním zpožděním. Teroristické útoky odsoudili a vyjádřili soustrast rodinám. Zároveň odmítli představy o radikální odvetě. „I přes hněv a bolest, které s sebou terorismus a extremismus přináší, je stále třeba trvat na základních principech otevřené společnosti,“ praví se v prohlášení „především pak na svobodě projevu, na lidských právech, ale také na vzájemném respektu náboženství a kultur i na hledání cest společného soužití“.

V prohlášení se jinými formulacemi opakuje to, co 7. ledna, v den, kdy k atentátu v redakci došlo, vyjádřil ve svém vlastním prohlášení kardinál Duka.

Prohlášení nepřináší žádnou myšlenku, kterou by neobsahovaly běžné liberální komentáře českých (a evropských) žurnalistů. Copak křesťané a židé opravdu nemohou poskytnout aspoň v něčem jiný úhel pohledu, který by obohatil perspektivu sekulárních médií?

◆ **HledamBoha.cz** je internetový misijní projekt, který je součástí mezinárodní sítě Jesus.net. V Česku ho zajišťuje sdružení Promise CZ. Součástí projektu jsou webové stránky www.hledamboha.cz nebo internetový kurz základů křesťanství www.procjezis.cz. Zájemci, který přes stránky nebo přes sociální síť projeví zájem, odpoví jeden z 25 dobrovolných

„ekoučů“, který ho uvádí do internetového kurzu, resp. ho kontaktuje na křesťany v okolí. Provozovatelé projektu hledají další dobrovolníky.

Od svého vzniku v roce 2011 se prostřednictvím tohoto webu rozhodlo následovat Krista přes 1100 osob. 100 až 150 lidí měsíčně uvádí, že se díky stránkám pomodlilo.

◆ **Šťastné až do smrti?** O valentýnském týdnu od 9. 2. dostává u nás už podeváté místo občanská iniciativa Národní týden manželství (NTM). Jeho letošním mottem jsou otázky „Šťastné až do smrti? Není to jen pohádka? Jak mít vztah, který vydrží...“. NTM chce české páry inspirovat k tomu, aby hledaly cestu k upevnění svého trvalého vztahu. Na zahajovací tiskové konferenci v prostorách Senátu má iniciativu podpořit senátorka Zuzana Baudyšová, herec Jan Ptměšil, rabín David Bohbot, soudkyně Martina Chlupáčková a další osobnosti.

Při příležitosti NTM se u nás každoročně koná přibližně sto akcí. Měsíčník Život víry, jeden z mediálních partnerů NTM, podpořil iniciativu tím, že téma únorového čísla věnoval manželství.

„Těšíme se, že vaše akce budou poučením, výzvou nebo třeba jen zábavou, nejen pro manželské páry,“ sdělili pořadatelům český koordinátor NTM Petr Činčala a tiskový mluvčí Jan Frolík.

Iniciativa vznikla v roce 1996 ve Velké Británii. V současnosti se koná v 23 státech světa.